

2020

Драган Журжевић

Име у Срцу



ИМЕ У СРЦУ

Драган Журжевић



2020

Драган Журжевић

ИМЕ У СРЦУ

Удружење за промоцију културе, традиције и туризма

„Од књиге до душе“

Центар за културу Костолац

Костолац, 2020

Драган Журжевић
ИМЕ У СРЦУ

Издавачи:

Удружење за промоцију културе, традиције и туризма
„Од књиге до душе“ и Центар за културу Костолац

Уредник

Рената Минић

Лекѿура и корекѿура

Магдалена Рецовић

Гордана Славковић

Рецензентѿи

Славица Јовановић

Зорка Стојановић

Невена Вуксановић

Илустѿрације

Виолета Кевро

Николина Минић

Техничка ѿриѿрема

Димитрије Јаничић

Шѿамѿа

„Стојадиновић штампарија“

Петровац на Млави

Тираж

200



Пројекат Градске
општине Костолац

ISBN-978-86-81778-01-2

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Књига песама „Име у срцу“ аутора Драгана Журжевића део је пројекта „Кроз песме зборим“ који је инициран од стране Удружења „Од књиге до душе“, а који је суфинансирала Градска општина Костолац. У спровођење овог пројекта укључен је и Центар за културу Костолац као суиздавач књига и као важан носилац свих културних дешавања на подручју Градске општине Костолац.

Напомињем да је Удружење за промоцију културе, традиције и туризма „Од књиге до душе“ из Костолца невладино, непрофитно удружење, чији су примарни циљеви промоција културе, традиције и локалног туризма, подстицање талената у сфери традиционалних уметности, унапређење квалитета живота деце, младих и старијих лица на подручју локалне заједнице, окупљање млађих и старијих генерација ради заједничког дружења, размене мишљења и искустава, али и неговање талената и креативног стваралаштва свих грађана. До сада смо се својим суграђанима представили изложбама традиционалне хране, радионицама старих заната, занимљивим и едукативним предавањима, хуманитарним акцијама, а коначно смо одлучили да се опробамо и у сфери издаваштва, у жељи да својим талентованим члановима, који су писци, помогнемо у објављивању својих књига.

Драган Журжевић је члан нашег Удружења од самог оснивања. Веома је свестрана особа, присутан свуда, неко на кога можете увек да се ослоните. Тихи посматрач и

записивач. Све што ради - са срцем и душом ради. У његовим римама смо сви ми. Људи који га окружују, људи које воли. Врхунску, уметнички и естетски обликовану поезију, која док је читате - дотиче срце, није могуће писати по најамништву. Она настаје као резултат веома јаких емоција. Душевних набоја. Поезија је лек којим писци лече своју душу. Помаже им да се издигну изван света реалности.

Кажу да је веома тешко писати поезију за децу. Гледати свет очима детета. Заблуда је када неко каже – спустити се на ниво детета. Песници морају да се уздигну на ниво детета, јер дечији је свет савршен, пун боја и маште. Песме Драгана Журжевића су различите тематике, али највише воли да пише о деци, њиховим згодама и играма.

Ово је његова трећа књига и ми се надамо да ће читаоцима, док је буду читали, донети много радосних тренутака.

Ренаџа Минић

ИМЕ У СРЦУ

Посвећујем само теби
ове моје скромне риме.
Жеља ми је да прославим
твоје драго, лепо име.

Име твоје срећу носи,
дивно је к'о и ти што си.
Наду буди, веру врати,
кроз векове да се злати.

Буди увек тако добра,
паметна и насмејана.
Име твоје да се пева
на све стране, сваког дана.



МАРА ЧУДА СТВАРА

Другарица Мара,
дивна чуда ствара.
Цели свет промени,
јер га оплемени.
Душом и рукама.
Радница је и дама.

Мирише прекрасно,
као ружа бела.
Све је сасвим јасно,
личи на анђела.

Коме ли ће момку
да је даде нана?
Вреднија од злата
биће Маријана.

ЗОРКА НЕУМОРКА

Другарица Зорка
то је неуморка.
Постојано стоји,
Ничег' се не боји.
Све успехе ниже,
клонуле подиже.

Верује и страда,
ал' не гасне нада.
Бори се и гори
од љубави свете.
Анђео са неба
круну за њу плете.

Као руже ране
лаки стих процвета,
нема она мане
јер је душа света.

САРИНА УСПАВАНКА

Тихо тече Дунав плави
још и тише мутна Млава.
Ућутала чета мрава
док се Сара не наспава.

Ветрови се утишали,
не расте ни росна трава.
Славуји са песмом стали,
док се Сара не наспава.

Ако зека нема лека,
да ли знате, добри људи,
он болове силне трпи,
да нам Сару не пробуди.

Ћути меда, ћути деда.
Комшиница једна Дара,
неће кафу да попије,
док се не наспава Сара.

А луткица њена мала,
и она је у сан пала.
Ти сад, секо, тиха буди,
да се Сара не пробуди.

Пусти је нека спава,
сан детету миран треба,
да порасте у тишини,
душом својом све до неба.

ИСИДОРА

Тајанствено име то је,
К`о дубине плавог мора.
Због ње цветови постоје.
Најлепша је Исидора.

Од погледа ока њеног
у срцу се миље створи.
И свако би све на свету
поклонио Исидори.

Исидора, Исидора...
Све се ори од арије.
То се може, сме и мора.
Учини што нико није.

ЉУБАВ ОДРАСЛИХ

Бисенија и друг Злата
као гроздови су срасли.
За потврду Злата пита:
– Волиш ли ме к’о одрасли?

Са ливаде ветрић пири,
носећ предивне мирисе.
Очекује наш друг Злата
одговор од мале Бисе.

Чему ова потпитања?
Не претеруј, ја те молим.
Не волим те к’о одрасли.
– Ја те, ипак, стварно волим.

ЧИСТ ОБРАЗ

Наша мала Лелица,
паметна к'о пчелица,
мудро каже свима:
– Образован човек јесте
ко образа свога има.

Послушајте, децо драга,
што нам наша Лела каза:
– Не постоји ништа лепше,
ништа, од чистог образа.

Као он не вреде
ни сва светска знања
и од маковога зрна
без њега је душа мања.

Живот улепшава
и душу спасава.
Он на свету све је,
због њега сунце греје.

Прикажи га увек
уз осмех на лицу.
И чувај га, бато,
к'о ока зеницу.

НАША ЈУЛИЈА

Спустила се једна звезда,
Пред очима да нам сија.
То је, људи, душа рајска!
Наша малена Јулија!

Мами, тати, баки, деки
око врата руке свија.
Прстићи су нежни, меки.
Медоносна је Јулија!

Миришу јој уздисаји
као цвеће када клија.
И славуј са гране пева,
жива да си нам, Јулија!

Уз њу живот има наде,
сваки дашак ветра прија.
Хвала Богу, што је даде!
Срећа наша је Јулија.

САНДРА И АНЂЕЛИЈА

Наше мале слатке секе,
Сандрица и Анђелија,
кад год ново лице виде,
сакривају лепе очи,
и много се оне стиде.

Ал' кад боље упознају
нову тету или чику,
тад кочнице све попусте
и направе силну вику.

Нико више њих не смири.
Разлете се к'о лептири.
Маму од њих мука хвата,
кроз прозор побегне бата.

Ал' бака их подржава,
иако се жали често
да је боли мудра глава.

Док за дуг пут пакују се
изнад крова наше ласте,
кроз цвркут нам, тихо веле:
– Немирно се увек расте!

Смириће се те цурице,
учиниће све што треба,
кад порасту срцем, душом
у радости све до неба!

ПЕРИН БИЦИКЛИЗАМ

– Види, мама, како возим,
ја бицикл, без по муке,
без једне и друге руке,
успут једем и јабуке.

Диве ми се девојчице,
а дечаци замерају.
Највештији возач ја сам,
у целога нашем крају.

Као змај бициклом летим,
возачима славним претим,
да помрачим дивну славу,
претворићу сан у јаву.

Још би Пера хвалио се,
али, авај, добри свете,
на каменчић један, грозни,
изненада он налете.

Лети Пера као соко,
дај Боже, да спаси главу.
У том часу лицем паде
на зелену, росну траву.

Танани су снови наши,
ал' стварност је много груба.
Сад Пеца бицикл вози
са две руке, ал' без зуба.

НАША ТАША

Наша мала Таша
умиљато гледа.
Сваки осмех драги
то је ћуп од меда.

Наша мала Таша
чврсто руку стеже.
Да срце уз срце
љубављу повеже.

Наша мала Таша
дете је без мане.
Окицама кад погледа,
као да нам сунце гране.

Наша мала Таша
као цветак клија.
Живела и срећна
да је мала Анастасија!



СРЕЋАН РОЂЕНДАН

Спустила се твоја душа
са небеских висина,
на земаљски судни шар
баш на овај, светли дан.
Срећан теби рођендан!

Спустила се твоја душа
да оплемени свет,
да припреми за узлет
у нова пространства љубави.

Сакрила је свој светли ореол
испод плавог капута.
Да нико не види,
да се не постиди.

Понела је у свој ковчежић освештане тапије:
безграничне среће,
нотне записе анђелских песама
и божанске беседе
о лепоти стварања.

Скинула је круну
и звезде са чела,
вољена да буде

и да би волела.
Баш на овај светли дан.
Срећан да је рођендан!

И не само рођендан,
већ и живот цели.
У здрављу и срећи,
живели, живели!

СРЕБРАНКИН РЕЦИТАЛ

Сребранкица наша мала
краљица је рецитала.
У мирису топлог лета
сваки стих из грла цвета.

Речи њене свако слуша,
јер говори чиста душа.
Од вечери до уранка
ниже стихове Сребранка.

Не прича се, нит се спава,
јер уметност то је права.
А лепа је, скромна, танка...
Анђелче је та Сребранка.

Жива нам и здрава била,
до звезда се узвисила.
Насмејаног да је лица,
наша драга Сребранкица.

На свему ти, Боже, хвала!
Шта би свет без рецитала?
У најцрњи мрак би пао,
можда не би постајао?

ДЕДИНИ КОЊИ

Између два школска звона
хвалила се Цеца Соњи:

– У селу код мога деде
на ливади пасу коњи.

Мој деда их много воли,
слатки су к`о мед и диње.
Одувек су коњи били
наше драге животиње.

Сваки коњ је свет за себе,
с љубављу га гледај само.
О природи, јединственој
Много, а и мало знамо.

По имену кад га зовеш,
он весело главом клима.
Из искуства деда каже:
– Коњ велику душу има.

Коњић вуче, као луче,
фијакер и бајне санке.
Ишао је деда са њим
на параде и играчке.

Много даје, мало тражи,
мало пажње, воде, хране.
Он предано зна да ради,
и у песму зна да стане.

Хвала Богу, на том дару!
Шта би свет да нема коња?
Са дивљењем Цеци рече,
другарица њена Соња.

ЦЕЦИНА ГОШЋА

Наша мала Цеца
никад сама није.
У госте је Цеци стигла
једна мала Тања
из братске Русије.

Одувек су добро дошли
нама, децо, такви гости.
Кад се сретну душе блиске,
процветају од радости!

Кроз Србију нашу целу,
са Светланом шета Тања,
гледајући тако дивна
божија и људска здања.

Планине и бистре реке,
манастире, крепке бање,
свуд их прати пој славуја,
и дечачко уздисање.

Тамбурица и фрулица
на увце танано свира.
Окићено коло вито,
срдашцима не да мира!

А Цецина мама спрема,
све што оне ишту,
лепа стара српска јела,
са љубављу на огњишту.

Живеле нам много лета,
шетале се много дана,
другарице наше красне,
Светлана и Татјана!

АЛЕКСАНДРА

Наша мала Александра
за сваки је подвиг кадра.
Препреке пред собом руши,
биће лекар свакој души!

Учи ноћу, учи дању
и ужива у писању.
Пише приче на две стране,
ускоро ће и романе!

Меден осмех лице краси,
речи брује к`о таласи.
К`о таласи воде благе,
очи су јој тако драге!

Живахна је као поветарац,
кад је будеш, секо, срела,
поздраве јој ти пренеси:
– Драга наша Александра,
у вечитој срећи живела!

АНА БАШТОВАНКА

Другарица Ана
не боји се глади
увек вредно ради,
лепу башту сади.

Сади Ана све од реда:
шаргарепу и лук бели,
милина је да се гледа,
има све што срце жели.

Свака биљка брзо расте,
У обиљу плода даје.
Ту су гнездо нашле ласте,
непотребна хемија је.

Пчеле цветни нектар сишу,
лептири се дивно роје.
Бог са неба дари кишу,
рајски кутак, децо, то је.

Укусно је, а и здраво,
задовољна душа свака.
Сви кличемо - Ана, браво!
Диве ти се дека, бака...

Диви ти се земља цела,
моћни лек је здрава храна.
Славиће се твоја дела.
Срећна да си, мала Ана!

БИСИНА ТИШИНА

Другарица наша Биса
на страшној је сада муци.
Не пријају души њеној
продорни и дивљи звуци.

На тишину навикла је,
ил' музику тиху неку.
У очима сузе сјаје,
несносну су дигли дреку.

Смирење је свето стање,
мелем свакој доброј души.
Биса даје то на знање,
доле све што пара уши!

У тишини Бог се јави
и ка небу нас управи.
Кад се душа к небу вине,
процветаће од тишине!

И Биса ће да ужива,
у тишини што је снива.
Сливаће се складни звуци,
а не крици и јауци.

СЛАТКО ДЕТИЊСТВО

Купио сам једну
фину чоколаду,
за малог Влада
и његову даду.

Сазнали су, људи,
Деда Мраз и Божић Бата,
да је Влада дете
вредније од злата.

Детињство је лепо,
Лепо, али кратко.
Зато треба да је
весело и слатко.

НАСУШНА КАПА

Аој, цуро, јадна ми не била,
одрекни се савремене моде.
Капа нас је одувек штитила
са рамена глава да не оде.

Када дуну разуздани ветри,
из ње памет да нам не изветри.
Црвенкапа капу је носила,
и још увек свима нам је мила.

Без капе смо к'о кућа без крова,
свега има, али прокишњава.
И шта ће нам прегршт лепих снова
по образу када шиба јава?

Сви на свету највише излапе
кад не носе мараме ил' капе.
Зар пре рока да постанеш бака?
Капица је као перце лака!

Кад цвет цвета и зелени трава,
Тад слободно иди гологлава.
Чим се спусте облачићи сиви,
лепу капу безбрижно накриви.

Гледај момке мало из потаје,
Под небеском капом звезде сјаје.
Штити очи, образе и чело,
све на свету да ти је весело!

БИСИНА ИСПОВЕСТ

Другарица наша Биса
ка црквици хитро греди,
да пред добрим чика попом
грехе Богу исповеди.

Молила се Богу драгом,
свако јутро, свако вече,
постила је на водици,
благослов се тако стече!

Очистиће душу младу,
од сувишних мисли, речи,
исповест је мелем благи,
што најдубље боли лечи!

Биса има добру душу,
мекана к'о танка свила,
ал' можда је у непажњи,
неког много увредила.

Помисао нека ружна
лако нам на памет пада,
ако се не исповеди,
лако може да се страда!

Све то Биса добро знаде,
стоји смерно, непомично.

И стрпљиво у реду чека
да се исповеди лично.

Да се исповеди лично
и причешће онда прими.
Биса нам је пример дала,
Покушајмо, децо, и ми!

Сад мирише душа њена
к'о најлепши цветак, фини.
Остварила Биса срећу,
живела нам у врлини!

БАКИН ВРТ

– У баштици моје баке
сваки цветак оку прија.
Све је тако лепо -
прича Верици Лидија.

– После школе идем тамо,
К`о у рају место то је.
Господин је сваки цветак,
има дивно место своје.

Висибабе, беле раде,
руже, лале, каранфили...
Кроз игрицу поветарца
у мирисни сплет се слили.

А пчелице вредно раде,
уз медени пој славуја.
Од призора овог красног
окупљена душа буја.

– Јесте, Лидо, – Вера рече.
– Врт бакичин злата вреди.
Мотичице, воду амо,
да се вртић унапреди.

ЕЛЕНИНЕ ПРИЧЕ

Еленица наша мала
лепе приче написала.
Сваку причу осмех краси.
Еленице, жива да си!

Причама нас подучава
у чему је срећа права.
У причи се живот слави,
душа цвета од љубави.

К`о јутарња роса тиха
речи су јој меке, свеже.
Све душе на овом свету
кроз причу ће да повеже.

Никад није лоше воље,
Увек осмех блиста с лица.
Створење је оно рајско.
Анђео је Еленица.

ЦЕЦИНО МАГАРЕ

Хвалила се мала Цеца
код дружине своје старе:
– У селу код мога деде
јахала сам ја магаре.

Углед ове животиње
поједини људи кваре.
То заиста није право,
драгоцено је магаре.

Поуздано терет носи,
сваку стопу оно познаје.
Када мора, тад пркоси.
Лековито млеко даје.

Бацали су Христу, Спаситељу,
деца некад лепе венце.
Без стида он је јахао
једно мало магаренце.

Цени своје пријатеље,
рај му је у топлој души.
Свако има неку ману,
а он само дуге уши.

Ето тако, децо драга,
на пажњи вам много хвала.
Ког магарцем назовете,
увек да је то похвала.



АНДРЕА

Андреица наша мала
Кроз сунчане зраке дише.
У светлости она сва је
и песмице ведре пише.

Анђели су гнездо свили
у дубини њеног ока.
Љубављу је наградили.
И душа је сад широка.

А лепа је к`о планина,
кад је цвеће сву украси.
Подигнимо чаше вина,
Деа наша, жива да си!

Оно што у срцу има
нема пара да се плати.
К`о небеско царство иште
за вечност се обогати.

На све стране хита, лети.
Лепршава као птица,
И у свему ће успети,
наша мала Андреица.

ДЕЧИЈА СЛАВА

Снежић веје, мразић стеже,
Једно дете санке преже.
Похитао мали Меца
да прослави божјег свеца.

Тај светац га од зла брани
и љубављу душу храни.
Понекад се у сну јави,
Храбри – бићеш човек прави.

Само учи, воли, ради...
И проћи ће тешки јади.
Честица си Божјег лика,
стани на трон победника.

Док црвена звона звоне,
љуби путир и иконе,
љуби руке чика попи,
крсти се и руке склопи.

Док на тамјан црква мири,
дечија се душа смири.
Милују га очи плаве
са икона Светог Саве.

ИВА

У душици њеној
ризница се скрива.
Украс целог света,
то је наша Ива.

Од љубави пламти
као ватра жива.
Лепе дане памти,
склад доноси Ива.

Кроз море живота
као делфин плива.
Врх је свих лепота,
чаробна је Ива.

Уз њу не свиће
никада зора сива,
увек таква биће
наша драга Ива.

РЕНАТА

Ренатицу нашу малу
кроз сав живот срце води.
Кад сви мисле – готова је,
чудесно се препороди.

У имену њеном, децо,
неизмерна лежи снага.
Одувек је она била
и остаће свима драга.

Највише је воле маце,
чим отвори лака врата,
оне тихо запеваше:
– Волимо те, о Рената!

Хвали је и другар Мика:
– Ја одајем част Ренати,
лепо пева, пише, слика...
Душа јој се просто злати.

Хвалимо је сви од реда:
мама, тата, бака, дека...
Од Бога је на дар дата.
Жива да нам је Рената!



ВИОЛЕТА ПЕСНИКИЊА

Виолета наша мала
дивне песме написала.
Има вољу, наду, веру...
Руши сваку баријеру.

Зна је добро сва Европа,
речи груну к'о из топа.
Постојањем живот слави
и сва блиста од љубави.

У очима нема сете,
ка небу јој мисли лете.
Одана је старој стази.
Светилишта обилази.

Храбра, добра, увек вредна.
Искусна, а душа чедна.
Као цвет у башти цвета –
висока је њена мета.

Тврди њена сека Јеца:
– Висока је њена мета,
више сунца и месеца.

БИЉИНО ОГЛЕДАЛО

Другарица наша Биља
огледала своје лице.
Из прикрајка бака вели –
Лепо попут ћирилице.

У чуду се Биља пита,
док јој осмех краси лице.
– Не разумем поређење,
зашто попут ћирилице?

–Једноставно, вредно, питко..
Анђеоски печат носи.
Кроз векове извајано,
зна да грли и пркоси.

Кроз ручицу твоју нежну
свако словце просто цвета.
Ћирилицом пиши, душо,
и за вечност буди света.

Тесла, Пупин, Свети Сава...
Писмена су друга знали.
Ни за која светска блага
ћирилицу нису дали.

– Добро, бако, Биља рече.
Твој савет да ценим знаћу.
Поштоваћу свако писмо,
ћирилици срце даћу.



БИЉА СКИТНИЦА

Од туге и бола срце ће нам пући,
јер Биљана не зна да се врати кући.
На све стране шапућу – Добили смо странца,
пустили су Биљану напокон са ланца.

Од ње нас деле три стотине миља,
плашимо се да се не изгуби Биља.
Куце, маце, зеке.. траже на све стране,
мислили су да је Биљана без мане.

Да се што пре врати, уредно је моле,
отишла је тамо без пријаве и дозволе.
Без дозволе, децо, од маме и тате,
али где год крене, путеви се злате.

А можда је, можда, на домаку циља,
јер по седам пута све премери Биља.

ЕДУКАЦИЈА

Другарица наша Цеца
план о бајној срећи кује.
Већ одавно она жели,
жели да се едукује.

Али ко би добро знао
шта тај чудан израз значи.
У знању од Цеце није
нико, никад био јачи.

Сви лупају своје главе –
Смеђе, црне, а и плаве,
да значење речи ове
Цеци нашој што пре јаве.

Питали су деке, баке,
Питали су маме, тате.
Ал' њихове муке тешке
никако да они схвате.

Тад се Цеца наљутила
и одлучно свима рекла:
– Разумљиви језик српски
увек говори, човече!

Образуј се и просвећуј,
ради шта је теби воља.
Од матерње речи наше
не постоји нека боља.

НЕДИНА ФРУЛА

У фрулицу лепо свира,
свака нота капља меда.
У дубину душе дира,
девојчица једна Неда.

Кроз ливаде, поља, шуме...
Радосна се песма ори.
Мало срце све разуме,
од љубави свете гори.

Равнодушан нико није
К'о год њену песму чује.
Све векове у трен слије.
Хор анђела обрадује.

А она се само смешка,
док извија звуке миле.
Ведре храбри, тужне теши,
такве Неда има силе.

Хвала теби, фруло танка,
што соколиш душе наше.
Свирај, Недо, без престанка,
на здравље ти била
од љубави чаша!



ОЛИВЕРА

У очима љубав носи,
лековит је поглед сваки.
К'о облаци бели што су,
кораци су њени лаки.

Сваки кутак бића њеног
зрео је попут јулског класа.
Изобилни род дарова
у пунини сваког часа.

И роман би кратак био
да опише Ољу нашу.
Чашу горе у част њену,
штирај жице, тамбурашу!

Оливера, Оливера...
Сваку песму ти певуши.
Са срца нам тугу терај,
носи рајски врт у души.

ДАНИЈЕЛА

Дарована свету целом
да љубављу чуда ствара,
Душом здравом и веселом.
Да ли има већег дара?

А нисмо се ни надали
да ће доћи такво биће,
од чијег ће ока сјајног
нова зора да свиће.

Не сумњајмо у све ово:
– Капе доле, браћо драга,
да примимо ми у срца
макар грумен овог блага.

Истинске врлине има
сваки део њене душе.
Ђурђевској је киши равна,
након тако дуге суше.

Једина је на том свету
што звезде у оку носи
и нектаре из цветова
сакрива у бујној коси.

Ено, доле поред реке,
већ се ори песма смела.
Хор славуја поручује:
– Најлепша је Данијела!

Ластавице кад полете
у ваздуху пише име.
Данијела, громко зборе,
све осеке и све плиме.

А она се само смешка,
рајска душа љубав жели.
Запевајмо сви од срца,
у част нашој Данијели.

ЧУВАР НАРОДНЕ БАШТИНЕ

Писао је чика Змај
Песму свету на дар.
Само да је чиста, здрава
као лептир лепршава.
Као река да потече,
капљице да душу лече.
Неизмерно да нам прија,
налик мајском сунцу сија.

Има ли нека млада мома
да оствари жељу Змаја?
Да струном из грла нежног,
небеса и земљу спаја?
Са извора Богом даног
да обнови старе стазе,
прохујале веке споји
с вековима што долазе.

Е, таква је наша Дана,
песмом опевана,
ластом разиграна,
златом извајана.

Песме пева, живот слави,
и сва кипти од љубави.
Из грла јој мед истиче,
сви анђели на њу личе.

Као славуј песме лије
из предивне Шумадије.

Песме су јој пуне птица,
чобаница, воденица,
светитеља и светица,
топле душе старог Југа.
Не обузме срце туга
ни када је песма жална.
Лековити има склад,
чемер претвара у слад.

Жива да је наша сека,
што душама дари лека.
Нека пева многа лета,
свака стаза да процвета.
Да зацели свака рана,
од песме што поје Дана.

ПУТ ЗА ИНДИЈУ

Драганица, наша мала Гага,
нестала је некуда без трага.
Горке сузе наша лица мију,
на путу је, можда, за Индију.

У чуду су: бака, дека, мама...
Шта да ради овде бака сама?
Индија је земља предалека,
путоваће она пола века.

Индија је опчинила Гагу,
и дала јој је за тај подвиг снагу.
Поздрав шаље нек' нико не брине,
добро дође промена средине.

Нек` ободри добру душу своју,
од куће и дуготрајне школе.
Од дечака што се удварају,
а не знају искрено да воле.

Ка Индији, земљи староставној,
хита мала Гага као чигра.
Јединствен је то доживљај, децо,
вредела је та наградна игра.

Кроз облаке авионом лети,
ни од чега опасност не прети.
О Индији возач приповеда:
То је земља душом да се гледа.

У Индију Драганица стиже
и сладолед сва безбрижна лиже.
Свуда красне сливају се боје.
– Да л' је стварност? – пита срце своје.

Да л' је ово пусти сан ил' јава?
Индија је лепотица права.
Истина је у књизи што пише,
лепо цвеће предивно мирише.

Милина је овде да се живи,
дани нису као нигде сиви.
Обећана постојбина то је,
испунићу лепе снове своје.

Предивне су вечери и зоре,
брда, реке, градови и море.
Уметност је овде живот цели,
свака нота срце развесели.

Не жури се нити има свађе,
пријатеља свако брзо нађе.
Рађају се људи тако славни:
добри, умни и врло истрајни.

доказ нуди легендарни Ганди.
А Тагоре стихом душе спаја,
ценио је нашег Николаја.

Пријатељи некада су били,
прегалаштвом свет су задужили.
А и Тесла, који чуда прави,
за Индију имао је љубави.

О, Индијо, земљо моја мила,
шири своја расцветала крила!
Најдража на свету ти си мени,
све остави, у Србију крени.

А Индија тихо проговара:
– Ја сам ваша постојбина стара.
Иди својој кући и не пати,
у душама ја ћу процветати.

Доживљаје у свом срцу носи,
и упамти ти за увек ко си.
Смело крени сад у сусрет срећи.
Све што не знаш само ће се рећи.

О, Индијо, земљо наша драга,
Пуна миља и скривеног блага.
Стабла твога ми смо једна грана,
срећни што смо деца Хиндустана.

ОПЕРСКА ДИВА

Као лековити жубор горског водопада,
тако и њен гласак из грла се слива.
И врапци на грани све већ добро знају,
Емилија наша оперска је дива.

Кад Ема запева из амфитеатра,
зидови се руше, облаци распрште.
Од милине срце процвета из груди,
а из зимских снова свака звер се буди.

Лептири и ласте у стопу је прате,
где год да запева, анђели се сјате.
До неба се узвиси, свака добра душа,
што Емину арију са љубављу слуша.

БИСИНА СЛАВА

Другарици нашој Биси
сви од срца поздрав шаљу.
Она своју славу слави,
на слави је за медаљу.

Као мравић вредно ради,
а певуши попут цврчка.
Где је Биса, нема глади.
Сармица је завијена
и у лонцу већ се крчка.

Кандило и тамјан пали,
уредна је цела кућа.
Сви проблеми њој су мали,
друштво прави мачак Жућа.

Меси торте и колаче,
пите, проје и погаче.
А у рерни, добро зна се,
лагано се пече прасе.

У шерпици жито кува,
за супицу меси тесто.
Из баштице њено све је,
ту хемији није место.

Ка црквици вредно хита,
а за умор и не пита.
Свећу пали, колач реже,
молитвом до неба сеже.

Домаћица то је права,
нека је на здравље слава!
Душа њена да процвета!
Живела на много лета!

СТАНКА

Другарици нашој Станки
не свиђа се њено име.
А лепо је, треба да се
поноси њиме.

Касно заспи, а буди се
још и пре уранка,
огорчена што су јој дали
старомодно име Станка.

Али њена бака,
која чуда ствара,
зна шта младо срце пече
и утешно рече:

– Благо оном ко постоји,
ко усправно увек стоји.
Кад застане када треба,
песмом лети све до неба.

Није ружно твоје име,
поноси се ти са њиме.
Пред тобом су леви дани.
Кад год паднеш, ти устани.

ТЕОДОРА ГИТАРИСТА

Теодорица наша мала,
задатак је себи дала
у нечему да се нађе.
Живети је тако лепше,
смисленије, просто слађе.

Занима је све од реда.
– Језик руски - прича деда
– Мекан је и лепо звучи,
почела је да га учи.

Љубав су јој цвеће, птице,
Лептирићи, а и мрави.
Али нешто друго треба
Тоду нашу да прослави.

Са радија своје баке
слушала је песму стару,
свирао је и певао
један младић уз гитару.

У гитару једну малу
почела је да нам свира.
Од миља се срце топи,
јер у њега струном дира.

Пронашла је још три бате,
свирале се њима злате.
Дали једно другом веру,
започели каријеру.

Али како име дати
састављеном малом бенду ?
На светску ће сцену стати,
дуго остати у тренду.
Свирати по десет блокова,
од запада до истока.

Без имена бенд је нула.
У том часу помоћ стиже
од Тодиног шестог чула.

Шесто чуло име то је.
Испуниће жеље своје.
Слушаће се кроз свет цели.
Здрави да су и весели!

ВИШАК ПАМЕТИ

Од уста до уха
вест чудесна лети:
Наша Маја има
вишак од памети!

Вештом оку њеном
не промиче птица.
И врапци већ знају
да је свезналица.

Целом одељењу
памет њена служи.
Знање целог света
у прстићу она држи.

Иако су звезде,
чини се, без краја,
За једно их вече,
све преброји Маја.

С краја на крај света
к'о птичица лети.
Она стварно има
вишак од памети!



КСЕНИЈА

О лепоти њеној пева се балада.
Мирише к'о цветна авенија.
У животу моме једина је нада,
најдража моја Ксенија.

У фрулицу свира и стихове пише.
Вредна као пчела, лепо зна да црта.
Цело њено биће љубављу одише.
Чаробно се смеши, никад није љута.

Ксенија, Ксенија,
име њено свуд жубори.
Где је млади делија,
срце хоће да изгори.

НЕДИНА ВАТРА

Наша мала Неда, ако нисте знали,
научиће ускоро ватру да запали.
У собици леденој, не жели да спава,
када ватра разгори се,
милина је, децо, права.

Искуство ће стећи, на татиној пећи.
Куваће нам чајеве, кестење пећи.
Неће бити краја Недициној срећи.
Ватра, срце крепи, ватра душу греје,
мразић када стегне и снег када веје.

Од радости праисконске,
песмица из грла цвета!
А тишина чаробна је
када ватра запуцкета.

Ватра људе зближава,
да ли има прече ишта?
Наздравимо сви од срца
у част Нединог огњишта.

СЕЋАЊЕ НА ДЕТИЊСТВО

Још увек ми прошлост у сећању живи,
мирис сувог сена и жита у класу.
Из детињства давног често ми процвета
прва песма, танана у мајчином гласу.

У души ми пева хор малих славуја,
из прошлости драге цвеће замирише.
Цвеће које увек заливају штедро
оне благодарне, ђурђевданске кише.

Виногради млади и бескрајна стада
уз фруле пастира с високе планине,
непрекидно шапућу, живот има склада,
свака мука мора једанпут да мине.

Посела и прела у вечери ране,
уз шољицу чаја и прадавне приче,
опомињу да се понекад застане,
у смирају душе цвет љубави ниче.

Бајковити мириси дуње са ормара,
умиљати мачак крај баке што преде,
охрабрују увек у данима туге,
за победу добра све борбе нам вреде!

Дах пчеле у цвету и медени нектари,
што се к`о слапови сливају у сјају,
подсећају да је младост на домаку,
овде је у зачетку, а потом у рају.

У сну и на јави срце ми окрепе
проја, свеже млеко и топла погача.
Године детињства цели живот красе.
Уз њих душа бива увек од зла јача.

Ој, детињство моје, неисцрпно благо!
Завичају премили, утехо и снаго,
срце песму пева од среће, од миља,
детињство и завичај, Бог нек благосиља!

СЕЛЕ, АНЂЕЛЕ

О, Анице, моја мила селе,
са небеса, пресветли анђеле,
родбино по крви, по души и више.
Уз имена славна и твоје ће да се пише.

Сестро моја, песникињо сунца,
песникињо цвећа и вечне љубави.
Над сунчаном поезијом твојом,
дар говора, прекрасно се слави!

Жеља ми је да ти се оствари,
дуго чекан, сваки диван сан.
Од срца ти све најбоље жели,
за сву вечност, твој бата – Драган!

МЕЛАНИЈА

Другарица наша, драга Меланија,
чисту душу има, душу која сија.
Како душа сија, упитаће неко?
– Једноставно то је, слушај, бато, секо!

Ако неко лепо мисли,
лепо каже и уради.
То се и на лицу види,
не море га тешки јади.

И помогне у невољи,
често хита богомољи.
Воли, лечи, благосиља.
Срце му је пуно миља.

Као мелем ако прија
поглед, глас, лик и појава.
Та душа је просветљена,
она живот не преспава.

Није тешко да се схвати,
Меланију срећа прати.
Свакога ће исто тако,
следи пример, то је лако.

ДЕТЕ БЕЗ СРЕЋЕ

Остао сам ја без среће
од када сте се развели.
Зашто оче, зашто мајко?
Обоје вас срце жели.

Једно мало гнездо среће
то је топли дом наш био.
Плануо је једног трена
к'о да гром га је погодио.

На двоје се срце цепа.
На коју ћу сада страну?
Што тражите једно другом
увек само неку ману?

Да добијем сестру, брата...
Оста само пуста жеља.
Постао сам ја сироче
поред оба родитеља.

Како оцу, како мајци
срце моје да угоди?
Зашто човек то не бира
кад и где ће да се роди?

СРЕЂИВАЊЕ ЖАНИНОГ СТАНА

Другарица наша Жана
вредна је к'о мала пчела,
сређивање свога стана
она је при крају свела.

На бехаре, тек процвале,
мирише јој кутак сваки.
Као дашак поветарца
кораци су њени лаки.

Диви јој се њена мама
и све добре другарице.
А Жани је, од те среће,
засијало красно лице.

Драго је и нама, децо,
свако од нас више вреди
када кутак свој једини
са љубављу вредно среди.

АНДРЕЈ ГОЛГЕТЕР

Причала ми једна мала сеја,
заљубљена да је у Андреја.
Сваком тиму он на црту стане,
голгетер је заиста без мане.

Противника чека срећа лоша,
вешто игра као некад Моша.
Савладао противнике многе,
кад га виде тресу им се ноге.

Попут ветра хита на све стране
и у празно не проводи дане.
До колена њему нико није,
сокиће од воћа радо пије.

Где год крене, ту голове сеје,
и увек се он од срца смеје.
А красе га воља, рад и вера.
Угледајмо се сви на Андреја.

Жив нам био још стотину лета!
Где год стане, цвеће да процвета!
Поносна на свога голгетера,
голгетера малог Андреја.

ИЗЛЕТ НА МЕСЕЦ

Наша мала Сара
нигде мира нема,
обишла је Земљу,
на Месец се спрема.

Купила је фини
летећи тањир,
за ужину понела
сендвич, кекс и сир.

Повела је мацу
друштво да јој прави
и мобилни телефон
нама да се јави.

Кад обиђе Месец,
наставиће даље.
Немирно је срце
увек некуд шаље.

МИЛАНА

Миланица наша мала
дивне песме испевала.
Из уста јој мед истиче,
анђелчићи на њу личе.

Једра њеног складног гласа
крмане кроз море сиње.
Мириш шире сваког часа
попут виле изворкиње.

У песме су њене стале
све лепоте овог света,
звезде душу обасјале,
прича стручак сунцокрета.

Са срдаца тугу скине,
разведри и оплемени.
Кад славуји на југ оду,
Милана их све замени.

Место лека треба да је
у мислима њена слика,
милозвучни глас из срца,
на грудима хармоника.

На здравље вам лекић, децо,
лекић, који је без мане.
Свет пропасти никад неће.
Спасен биће због Милане.

ЛОРА

Другарица наша драга Лора
одувек је насмејаног лица.
Знамо да је она паметнија,
знамо да је она победница.

Способна је за све, бато, она,
на свету нема таквог створа.
А слатка је к`о мед и бомбона.
Врх врхова, то је наша Лора.

Увек јача од сваке невоље,
младост њена просто не пролази.
Све оно што вредном руком такне
у благо се намах преобрази.

Тамбураши откидају жице,
док певају песму поред шора.
У априлско звездано вече:
– Најлепша је наша драга Лора.

Лора има душу за медаљу,
рудник злата у души се скрива.
За награду анђели је шаљу.
Срећни да смо, то је наша дива.

ПЕСНИЧКО УПУТСТВО

Другарица Биса поручује нама:
– Опрезно другари са својим песмама.
Пишите их радо у школи, код куће...
С неба кад имате лепо надахнуће.

Ко песмице пише, ничег се не боји.
И будите увек у песмама својим.
Отворите срце, одагнајте сету,
покажите свету и правац и мету.

Папир се распадне, техника прегори.
Жива реч је закон, она и свет.
К'о лептирић шарени песма нека лети,
лепи стих да буде увек на памети.

Као извор да потече, до звезда досегне.
Јер стихови лече, песма да налегне.
Да остави траг, да је свако схвати,
песма треба душу љубављу да обогати.

КЊИЖЕВНИЦА ТАЊА

Тањичица наша мала
вредна дела написала.
Написала песме, приче...
Из којих се мудрост стиче.

Свака прича срцу прија,
К`о чаробна лампа сија.
Свака прича мало славље,
Тањи нека је наздравље.

Сваку причу срцем пише,
лик оживи, замирише.
О чудесној судби слови,
отворе се сви светови.

Падну тајне што се крију,
векови се у трен слију.
И бајка се живи, схвати,
на свој начин свако пати.

На свој начин свако пати,
ал' и срећу доживљава.
У реч њену може стати:
небо, море, цвеће, трава.

У реч њену може стати
космос цели, рај што сања.
До циља се не сме стати.
Живела нам наша Тања!

САРИНО ЖИТО

Чим изгреје јарко сунце са истока,
наша Сара жито једе, једе као кока.
Смеју се и веле људи - Та видите чуда!
Дебела ће бити Сара као што је гуда.

Њен уја ће морати да прошири врата,
да би Сара провукла се за два до три сата.
И хаљине нове мораће да шије.
Млеко, сокове и воду из кофе ће да пије.

Саслушала све је Сара и не би јој право.
Смело у брк скресала је - Свој посао гледајте,
ја једем што хоћу, а жито је здраво.

ВИКТОР И ДЕДА

Једна нама драга бака
постала је много груба
из зависти због љубави
Виктора и деде Голуба.

Са њим Виви слова сриче
и прадавне слуша приче.
Радости и задовољства
дечија је душа пуна.
Јер љубимце разне има:
овцу, мацу и мајмуна.

Не љути се, нити плаче,
окице му срећом зраче.
Ал' бака се ипак љути,
неће питу ни колаче,
цуре неће ни пипнути,
кад порасте једног дана
дедина је љубав мала.

А деда се само смешка,
љубав ова није грешка.
Свака љубав вреди злата
са неба је нама дата.

Када среди још пар зуба,
бака неће бити груба.
То се никад не исплати,
љубав мора процветати.

КОСТОЛАЧКА СТАРА ПЕКАРА

МИЦА ПЕКАРИЦА

Другарици нашој Мици
засијало ведро лице.
На целоме свету нема
од ње боље пекарице.

Сува дрва багремова
у ложишту се потпале,
и почиње чаролија,
спретно раде руке мале.

Тесто меси и преврће,
док радио тихо свира,
све у рерну хитро баца
и за буреке спрема сира.

Костолац се из сна буди,
лаке ноге хитро газе,
само да се што пре купи
док мирише тесто тазе.

Сваки хлеб је вредан злата,
за бурек је тата-мата.
Редови се зачас створе,
још од саме рујне зоре.

А јогурт с оближње фарме
све освежи и разгали.
На пос'о се орно крене,
пекари су крила дали.

Тог времена нема више,
али срце нек не пати.
Нараштаји добри стижу,
Костолац ће процветати.

ИВАНИН МЕЛЕМ

Ивана је забринута врло,
њеног деку заболело грло.
Сажаливо она деку гледа,
дала би му кашичицу меда.

– Да би дека био здрав к’о стена,
настругаћу у мед мало рена.
Наточићу чашу воде ледне,
да не пеку лекарије медне.

За тај мелем мало треба пара,
Имаш, деко, најбољег лекара.
Нестаће и ова тешка мана,
очистићу твоја плућа од дувана.

Ивана је вредна као пчела,
похитала са речи на дела.
За недељу предвиђених дана
нестала је ова тешка мана.

У чуду се сада пита деда:
– Зар од рена, водице и меда
може такво чудо да настане?
Не бих знао да сам умро лане.

Не чуди се, деко, казано је давно,
што је савршено, то је једноставно.

КЊИЖЕВНИЦА АНА

Другарица наша Ана
ни по чему није лоша.
У великој школи учи
дела славнога Његоша.

Паметна је к'о пчелица,
нежна као ружа рана.
Не силази осмех с лица,
анђелско је биће Ана.

Диве јој се сви од реда:
тата, мама, секе, бате...
Саздана је сва од меда,
лаке јој се стопе злате.

У лугу крај реке мале
запевао славуј с гране.
Песму што је пуна хвале
све за очи мале Ане.

Запевала чета мрава:
– Лепотица то је права!
До звезда ће да дојезди,
само да нам буде здрава.

И анђео са небеса
Ани у част песме поје.
Учиниће сва чудеса.
Над силама сила то је.

САЊИНЕ БАКЛАВЕ

Нашу Сању сви од срца славе,
она прави најлепше баклаве.
Баклава је препуна ораха,
кад је пробаш, остајеш без даха.

Сања има врло веште руке
да направи баклаве без муке.
Сања има соколове очи,
уз баклаве лимунаду точи.

Да се једе у сласт и весеље,
испуњава и музичке жеље.
Громогласно похвала одзвања,
мајсторица најбоља је Сања.



МИРЈАНА

У по ноћи, у по дана,
као славуј с витих грана,
из срца и душе пева
наша драга Мирјана.

Мирјана је цветак једри
који предивно мирише.
Медним гласом небо ведри,
из срца се туга брише.

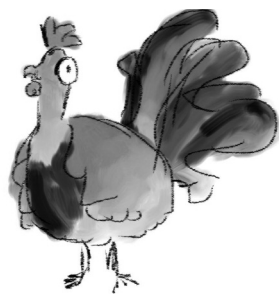
У душу су њену стале:
руске степе, виле, баште...
Топло сунце нашег југа.
Створење је то из маште.

К'о пшеницу, хранитељку
кад натапа киша плаха,
тако душу, пуну снова
прожме песма од севдаха.

И равница у сазвучју
шири се до свог бескраја.
Све обузме складно миље,
век и вечност ту се спаја.

Украшће је момче младо,
украшће је једног дана.
Још и лепше да нам пева
наша драга Мирјана.

ПЕТЛИЋ ПЕРА



Хвалио се малој Мари,
хвалио се један Јова:
– Мој малени петлић Пера
радо скаче с крова.

На све четири стране света
нико бољег петла нема.
Целог јутра коке јури,
а ноћу на грани дрема.

Пре зоре и белог дана
из душе и срца пева.
Не боји се кад загрми,
нити муња када сева.

Као соко хитро лети,
страшно Пера кљуца.
А када се он разбесни,
од страха зацвили куца.

Када мрким оком севне,
не знаш шта ти смера,
за три коке жито једе,
као да је Пера Ждера.

А Мара се насмејала,
налик сунцу када гране,
и само му кратко рече:
– Ја не желим, мој Јоване,
у свом друштву грубијане.

РАДА СЛИКАРКА

Ништа тешко Ради није,
свуд се створи као птица,
најбоља је на свету целом,
она нам је сликарица.

Има душу чисту, зрелу,
јединствену и широку,
све на време увек сазна,
све уради баш у року.

Кућица је пуна слика,
складним миром све одише,
а песма се у част Ради,
из срца и душе пише.

И позна кад дођу лета,
у души ће бити млада,
на пољима сунцокрета,
сакупљаће љубав Рада.

ЉУБИЦА ГОЛГЕТЕР

Другарица Љуба
дар велики има,
фудбал вешто игра
увек с дечацима.

Дрес и копачке њене
тако красно сјаје,
као змај огњени,
све голове даје.

Прослављени голман Пера,
прича се да бива труба,
кад у тиму игра
наша мала Љуба.

Чувају је два играча,
прате је у стопу,
ал` Љуба би надиграла
Америку и Европу.

Навијају за њу,
маме, тате, баке...
Кад одрасте, кажу:
– Рађаће дечаке.

Дохватиће и небеса,
велика је чека слава.
Љубица је драгуљ прави,
само нека буде здрава!

НЕВАЉАЛИ ЗУБИЋ

Другарица наша Весна
много горких суза проли,
несносно је већ одавно,
један луди зубић боли.

Због тога је према деци,
у последње време груба,
ноћима не спава мирно,
све због тога лудог зуба.

Код лекара ићи треба,
никако да храброст скупи,
зубић мора да се вади,
ил` некако да се крпи.

Ни једно решење није,
по мери и њеној вољи,
ех, што није зубић клети,
макар само мало бољи.

Ал` средиће њега Веца,
и јешће колаче слатке,
нека боли, мора ићи
у корпицу за отпатке.

Не сме Веца да се брука,
код вољене њене деце,
зубић никад неће бити
храбрији од наше Веце.

САРИН БАТА

Већ при самом крају дугог топлог лета,
када сва се природа прелива у злату,
наша сека Сара, која чуда ствара,
по великој жељи, очекује бату.

Врелина је велика, ал` Сара не дрема,
већ са својом баком у кораку лаком,
пелене и млеко своме бати спрема.

Куце, маце, деца, птичја јата,
сваког дана питају – Кад долази бата?
Чему ова питања? Ту нема дилеме,
све се увек дешава, кад је згодно време.

ВИШЊА

Заклетва са усана
и богиња светлих дана,
све на овом бурном свету,
клица брзо у полету.

Желео бих да те чувам,
у дубини душе своје,
ти си машта моје јаве,
тиха лука си за снове.

Вишња, Вишња, зоро рана,
ти си весник новог дана,
мирис цвећа свет што краси.
Чак и славуј из даљине пева:
– Вишња моја, најлепша си.

НАУЧИЋУ МАТЕМАТИКУ

Научићу све бројеве,
од један до бесконачно,
у свемиру то је тако,
савршено све је тачно.

Неће математика,
више да ме мучи,
све ће једног дана,
то да се научи.

Колико је баба
и колико жаба,
из рачуна никада
да не будем слаба.

Колико је Сунце
од Земље далеко,
нико није знање,
преко ноћи стек`о.

Већ корак по корак,
знање се стиче.
Све што се посеје,
то лагано ниче.

Лепо људи кажу:
– Лија, па долија.
Није математика
од мене мудрија.

ЦЕЦИН ЛОВ

Освануло јутро ведро,
Запакујте, децо, снове.
Част велику сви имамо,
Цецин тата у лов зове.

Понесите мало воде,
одеће и суве хране,
немојте се уплашити
први пуцањ када плане.

Из вида дружине целе
да се нико не изгуби,
и слаткиша мало мање,
да уз пут не трну зуби.

Безбрижна дружина хита,
преко шума и ливада,
да ће улов добар бити,
све их крепи добра нада.

Иза једног малог грма,
излетело мало лане,
а Цециног тате пушка,
не хтеде да громко плане.

Од радости цвета Цеца,
а са њом и друга деца.
Цецин тата све се чуди,
какви су ово људи?

Какви су ово ловци,
кад им важни нису новци?

Тада Цеца мудро рече:
– Сви треба да добро знају,
животиње Бог не створи
да их људи убијају.

Него да их пазе, воле,
да их мазе на сваком кораку.
То да увек јасно буде
човеку и мудрому ђаку!

ВАСКРШЊЕ ЈАЈЕ

Вековима, децо,
леп обичај траје,
за Васкрс се боји
и дарује јаје.

Тај догађај свети,
земљу и рај спаја,
у здрављу и срећи
да фарбамо јаја.

Волим да их фарбам,
леп доживљај то је,
свако јаје моје
има дивне боје.

Прво јаје је црвено,
кућу да нам краси,
уз молитву свету:
Боже, ти нас спаси!

Друго јаје плаво,
као небо што је,
а треће зелено,
боја траве то је.

Свако лепо јаје
срећу нек` донесе!
Радујте се, радујте се,
Христос воскрес!

УВЕК ТРЕБА ДА СЕ РАСТЕ

Одлазе и враћају се
са топлога југа ласте,
за то време свако дете,
као цвет у башти расте.

Расте шљива на пропланку,
расте трешња на уранку...
Кад падају топле кише,
тад се расте понајвише.

А детињство када прође,
цвет љубави замирише.
Тад се расте много брже,
лепше, шире, а и више.

Расте се у љубавима,
сазнању и сјајној срећи,
од звезда се тада бива
и од сунца много већи...

Сву лепоту овог света,
младост жели да испроба,
брзо прођу топла лета,
дође се у зрело доба.

И када се све утиша,

за тренутак раст застане,
из корена све се мења
и расте се на све стране.

Све кристално јасно бива
и мање се машта снева,
у душу се мир усели,
искусно се песма пева.

А кад прође зрело доба,
нога клеча, коса седи,
раст ни тада не престаје
и тај узраст много вреди.

Расте се у души вечној,
види свете, та чудеса,
душом својом човек може
да порасте до небеса.

НЕСТРПЉИВА САРА

Наша мала Сара
невоље нам ствара,
јер стрпљења нема
у соби да седи.
Жалила се свима,
чак и старом деди.

Што у соби да се седи,
мирише и цвета цвеће,
долетеле ласте с југа
дете треба да се креће,
да би могло да порасте.

А дека јој шапће тихо:
– Ти не стрепиш, Саро, злато,
тачно је да сунце сија,
сунце сија, ал` зубато.

Само сјаји, а не греје,
прехлади се дете лако,
а оно се њему смеје...
оштар ваздух, мокра трава,
седи ту и буди здрава.

Сара на то одговара:
– Знам да сада болест хара,
али добро дете
не сме да се од ње боји.
Ал` опрезна ипак бићу,
сачекаћу још дан који.



АНТИЛЕТА

Годинама драго унуче се чека,
није тешку грешку направио дека.
Јединствено она добила је име,
да се увек дичи и поноси њиме.

Многа лепа имена и злата су вредна,
Антилета наша на свету је једна.
Пред добротоm њеном и анђео клечи,
велика је душа – соколи и лечи.

Лепо пише песме, романе и приче,
из вртова дивних хор славуја кличе.
Жива да нам будеш за још многа лета,
ти са наша песма света, драга Антилета!

УНИКАТНА НАРА

Стихом, сликом, душом својом,
сва красотна, чуда ствара.
Уметница наша драга,
Наташица звана Нара.

Свако јој је дело златно,
јединствено, уникатно.
Шапће Дунав, Тиса, Тара...
Уникат је сама Нара...

Из снова јој цвеће клија,
кроз стих сваки, душа сија,
хвала Богу на том дару,
волећемо увек Нару.

Засвирај нам тамбурашу
неку лепу песму стару.
За срећу њену подигнимо чашу,
за Наташу – нашу Нару.

ГАГИНИ СОКИЋИ

Чини се да Гага у очај сад пада,
јер ни један сокић, њој се не допада.
Док направи зека три-четири скока,
испила би слатко цео литар сока.

Не видим на столу хладну кока-колу,
Сирупе, ни лимунаду не густира у хладу,
ускоро ће она рођендан да слави,
и чврсто је решила, сокиће да прави.

Од домаћих сокова ништа лепше није,
кад се сокић направи, зна се шта се пије.
Обрала је воће у селу код деке,
јабуке и крушке, мирисне и меке.

Набрала је јагоде, трешње и кајсије,
благо оном ко ће њене сокиће да пије.
Сви се одушевили соком наше Гаге,
душе пуне радости, срца пуна снаге.

Све добре девојчице сада Гагу хвале,
и хитају кући да сокиће праве.

ТЕОДОРА

Чим осване рујна зора,
песму пише Теодора.
На цветове све мирише,
а кроз песму душа дише.

До облака и до звезда
узвиже се песма њена,
песма што је нежном руком
такo лепо извезена.

Нек` се пише кроз лета многа,
писање је дар од Бога.
Свет наш цели стих украси,
Теодора, жива да си!

СНЕЖИНА ШАЛА

Једна мала Снешка
воли да се смешка.
Воли да се шали,
ако нисте знали.

Одувек је Снешкица,
добро дете била,
родила се на Дан шале,
баш првог априла.

Ништа у животу
Снежани не смета,
кажу да је право
чудо од детета.

Надмудрила маму,
теткицу и тату,
најслађа је цурица
у Хомољу и Банату.

Кува слатке кафе,
за мале жирафе,
точи литре млека
да би пио зека.

Задала је Перици
много тешку бригу,
биће му девојка кад
прочита књигу.

Нек се шали, Снежа мала,
драгом Богу да је хвала,
јер од њега шала,
нама је остала.

ЦЕЦИНА ДЕПРЕСИЈА

У последње време
Цеци живот овај баш не прија,
све јаче је стеже, децо,
нека страшна депресија.

Примерна је ученица,
сви је воле, није ружна,
али, шта јој мира не да,
зашто нам је увек тужна?

Отишла је код лекара,
себи лека да потражи,
суза врела лице лепо
никад више да не влажи.

Чика доктор Цецу пита:
Која ти је то невоља?
Лепша си од сваког цвета,
издашнија од пчелице,
и од стишког, равног поља.

Свега имаш што ти треба,
радуј ми се ти до неба!
Разведри се Цеци лице,
па из Дома здрава оде,
оде право до црквице.

А тамо је дочекао
један добри чика попа,
кога цени и поштује
сва Србија и Европа.

С благословом Цеци вели:
– Анђелчићу мој весели,
ни за чиме ти не жали,
свеци су се радовали!
Веровали Божјој сили,
мрзовољу победили!

Да тугују нису хтели
и на небо се узнели!
Сад помажу доброј деци
и зато се зову свеци.

Захвалила Цеца попи,
свети хлеб и вино попи.
И оде из богомоље,
пуна свете, добре воље.

ВУК И ЛАЗАР

Дала би се последња пара,
за маленог Вука и Лазара.
Осмех им је као сунце жарко,
воли их и чува славни чика Марко.

Воли их и народ целог света,
расту као два најлепша цвета.
Ал` спавања нема ни ноћу ни дању,
за тату Срђана ни за маму Тању.

Живахни су као два лептира,
нико више од њих нема мира.
Ал` нека их, нека су весели,
многа лета у здрављу живели!

НОЈЕВА БАРКА

Другарица наша Цеца,
у великој живи нади,
да ће лепу кућицу
брзо да сагради.

Узда се у Бога,
у себе и срећу,
нова кућа биће
сва у лепом цвећу.

Сунцем обасјана,
сигурна од кише,
љубављу ће она
увек да одише.

Куце, маце, птице...
скровиште ће стећи,
о кућици њеној
лепу реч ће рећи.

Песма, смех и благослов,
увек да се чује,
и молитва Богу
– да се не ратује.

Лепу кућу прави
знајте није варка,
за све добре душе
Нојева ће бити барка.

Од цигле, од прута...
кол`ко има пара,
на здравље јој кућица,
само нека ствара.

Душу њену красе,
Вера, жеља жарка.
На спасење да је
та Нојева барка!

БИЉА ДИРЕКТОРИЦА

Другарици нашој Биљи
засијао осмех с лица,
решила је, кад порасте,
да нам буде директорица.

Радују се и коњићи,
на све стране песма звони,
коцкицама шећера
друштво части пони.

Велика је слава чека,
радосна се песма пева,
у част нашој Биљани,
директорици Љубичева.

А храстови, лоле старе,
неће радост да покваре,
већ шуморе, све од миља,
врх врхова биће Биља.

Лепршаво шапће трава,
легенда ће бити права.
Са грана се чују птице,
Кличу – Ево, домаћице!

Поверљиво нама прича,
утабана стара стаза:
– Ево, нама наследнице
Љубице и славног књаза.

На кораку сваком
сви јој желе рећи:
– Живела у здрављу
и у вечној срећи!

ГОЛУБ И СРНА

Голубићу малени, лепотане шарени!
Пре нег` што се из топлог гнезда
ка плавоме небу прне,
ваљало би да се зоба
из ручице девојчице Срне.

Љубављу је душа њена
до небеса самих пуна.
Ручкај, прегршт омиљених зрна,
што ти даје мала Срна.

Уметнички лет твој вешти,
зативљено она гледа.
Пусти да те помилује
саткана је сва од меда.

На раме јој хитро слети
и уживај у свом миру.
А она ће дивну песму
да ти пева на клавиру.

Летећете кроз сазвежђа,
топити се од милина,
ти ћеш бити, голубићу,
вечна љубав Срница.

УЧИТЕЉИЦА

Верујте ми, људи, није ми до вица,
кад порастем, бићу учитељица.
Занимање то је најлепше на свету,
вајаш новог човека, док је још у цвету.

Наставник настави, професор профини,
али језгро писмености учитељ сачини.
И у кући и у школи учитељи раде,
ал` љубављу и успехом деца труд награде.

Тесла не би остварио своје лепе жеље,
да није имао добре учитеље.
И остали светски славни великани
били би к`о птице без гнезда на грани.

Најдражи учитељ! Како лепо звучи.
Све на овом свету, мора да се учи.
Зато, хитам, летим лако као птица,
што пре да порастем и постанем учитељица.

СУЗИНА ВОЖЊА

На целој свету сви возачи вреде,
ал` Суза кад вози, мотор просто преде.

Опустиш се лепо, рај ти је у души,
Суза лако прође кроз иглене уши.

Чуде се возачи из целог света,
где год Суза крене, ауто-пут процвета.

До звезда ће стићи она једног дана,
капе доле, децо, живела Сузана!

БИСИНО ПЛАНИНАРЕЊЕ

Другарица наша Биса
одушак је себи дала,
да прошета низ планину,
сме и хоће, није мала.

Понела је сок и воду,
осмех је на њеном лицу,
умесила малу проју,
нашла сир и сланиницу.

Повела је једну куцу,
успут да јој друштво прави.
Радосно је поздравили,
лептирићи, пчеле, мрави...

Мамици је кратко рекла:
– Довиђења и не брини,
и Његош је мудрост стек`о
шетајући по планини.

Трчала је уз планину,
победнички на врх стала.
Видиковац, кратко рече,
диван призор, Боже, хвала.

Набрала је много цвећа,
травке које бољке лече,
пила воду са извора,

све док није пало вече.

Звезде су је поздравиле,
треперећи од милине,
и до њих ће једног дана,
наша Биса да се вине.

Путеве је добро знала,
испуњена би јој жеља.
Чекала је њена мама,
крај иконе светитеља.

После лепе вечерице,
у лагани сан је пала.
Снови беху тако леви,
планина им душу дала.

Али, јутро све промени,
за ту тајну не би знала,
болели је сви мишићи,
коске и наслаге сала.

Тешила је њена мама:
– И те бољке има дама,
за два до три кратка дана
бићеш као ружа рана.

А њеном малом бати,
због болести ове криво,
те изрече татин наук:
Кад је тешко, попиј пиво!

МИЛАНЧЕТОВИ ПРОБЛЕМИ

Наш Миланче мали, татици се жали,
као маче плаче, као голуб гуче:
–Девојчица јака, гура ме и туче.

Одлично се слажем, оче,
у школи са свима,
једино та цура страшна,
против мене нешто има.

Не да ми да живим,
не да ми да дишем.
Смешка се и гурка,
кад почнем да пишем.

Руке су јој чврсте
и тешке к`о стене.
Што ми мира не да?
Шта хоће од мене?

И кад реку суза
наш Миланче проли,
татица му онда рече:
– Она тебе воли!

А ти мало боље једи,
да порастеш много већи.
И кад дође време право,
све ће ти се само рећи.

- Ко се бије, тај се воли -
добацио другар Душко
- И не плачи никад више,
мој Миланче, ти си мушко!

ДУЊА

Кад очима она кресне,
као да нам севне муња.
Најлепша на свету целом јесте
наша мала Дуња.

Миришу јој уздисаји
на злаћане дуње зреле,
и принцезе прослављене
пред њом би се постиделе.

О Дуњи се лепо прича,
о Дуњи се песма слуша,
и врапци на грани знају
анђеоска да је душа.

Танана је к`о струк цвета,
меден осмех лице краси.
Песма се ори широм света,
Дуњо моја, најлепша си!

НАША ЈОКА

Шта је наша мала Јока?
То је сунце са истока,
цвет из рајске баште,
створене из маште.

Док њен зека направи
три-четири скока,
обуче се Јока,
да направи сока.

А једнога бату,
гледа испод ока,
има нарав умиљату,
прекрасна је наша Јока.

ЦАРСКИ ДОРУЧАК

Пре него што кренеш
на твој путић, бато,
к`о царевић једи,
доручак је злато.

Храна да је фина,
пуна витамина.
Грешити не смемо
то смо - што једемо.

Ко оброк прескаче,
од болести плаче.
Губи радост, губи моћ,
тешки су му дан и ноћ.

Доручак је темељ
целокупног јела,
нико није гладан
остварио дела.

Овај свети пример,
следи и ти, секо,
доручкуј на време,
Бог је тако рек`о.

НИНА ФРАНЦУСКИЊА

Прелетела континенте,
препливала мора сиња,
на Сени се усидрила
и постала Францускиња.

У чуду су деца фина:
– У Француској откуд Нина?
Била нам је тако близу,
сад се шета по Паризу.

Чуди се и њена мама,
Нина је париска дама.
За велику новост и маце су чуле,
а она се смеши са Ајфелове куле.

Од главе до пете, париско је дете.
Плав капутић и капица,
преко рамена торбица,
на сточићу шоља чаја,
уживању нема краја.
Романтика на све стране!
Ко би Нини наш`о мане?

Трипут ура, децо!
Узвик се пролама.
Наша драга Нина,
париска је дама.

Све лепо осмисли
и време не губи,
кад порасте, у Паризу,
нека се заљуби.



САЊИНЕ ПАЛАЧИНКЕ

Летела је као и све клинке,
сад најлепше пржи палачинке.
Заборавио и ко си и шта си,
мед намаже, додају се и ораси.

Преврће их вешто у тигању
и жонглер би похвалио Сању.
Мирише нам кућа и двориште,
палачинке њене свако иште.

Питали смо једног малог Винка,
да л` постоји лепша палачинка,
него што је наша Сања прави,
уз песмицу, са пуно љубави.

Од Јадрана па до равног Срема,
палачинке боље нигде нема,
нити има, нека је на знање,
мајсторице спремније од Сање!

Палачинко, жива, здрава била,
Сању нашу ти си прославила.
Нека осмех не силази с лица,
омиљена ти си посланица.

ВИОЛЕТА СЛИКАРКА

Наша мала Виолета
мало када бива љута.
К`о најлепши цветак цвета
и предивно зна да црта.

Осећања танана
на платно излива.
Свака њена слика дише,
као душа жива.

Кроз уметност ову,
увек има шта да каже,
лепо слика портрете,
животиње и пејзаже.

Свако њено дело,
мали украс света.
У љубави цвета,
наша Виолета.



О НОВИМ ПЕСМАМА ЗА ДЕЦУ ДРАГАНА ЖУРЖЕВИЋА

Шарена је дуга и испод ње свет дечији, свет безазлености и наивности оне исконске која искри у души. Драган Журжевић, наш песник, ни не крије да је сачувао оно дете у себи, да није дозволио летаргији, песимизму, сваковрсним пороцима и негативним пратилицама сазревања и старења да га опхрвају. Добрима је све добро и лепима је све лепо.

Отворио је очи за хармонију природних звукова, за пчеле и птице, за хроматске сензације цвећа и трава, неба и воде, за мирисе и боје рајске, за росу библијску и јабуку у цвету, за срну која се са голубом дружи, за рибе и Нојеву барку благословену. Сав свет биља и животиња у својој еденској чистоти израћа из његових песама. У њима је вечно пролеће, вечни мај, вечна зелена и аркадска топлина.

Далеко је наш песник од злих очију и речи. Он се труди да његова песма лечи, да буде мелемна за наше уши и груди, да од ње будемо бољи људи. Песников учитељ, учитељ свих наших детињстава био је песник Јован Јовановић Змај кога он са љубављу и поштовањем спомиње. Драган Журжевић сачувао је ту искреност, помало и архаичност и наивност првих стихова са којима ће се деца сусрести.

Не може свако да пише поезију за децу. Деци је потребна емоција, топлина, али потребан им је и врцав дух, бритки ум, духовитост, авантуристички дух, пустоловна душа. Потребна је душа увек жељна и жудна, несмирена. И срце чисто. Има он још ретких људских особина, као што је

нпр. племенитост. Јер не може се светлост ширити ако сами нисмо рефлектор, катализатор и лучоноша.

Песници за децу морају бити веома пажљиви, јер мале главе упијају сваку реч, стога им ниједна грешка није дозвољена. Песници за децу дају упутства за живот, рецепте и улазнице у свет одраслих, смернице за праве путеве и срећне изборе. Они преузимају родитељску улогу, улогу проповедника и сабеседника. Наш песник говори у духу своје вере, упућује у свет саборности и заједништва Христове цркве православне.

Драган Журжевић говори и о несрећи дечјој, о разводу бракова и деци која остају неутешна и тужна. Говори о неспоразумима на релацији деца – одрасли, о егоцентризму старијих, о недостатку компромиса за живот у заједници. Савремени свет своју егзистенцију мора темељити на древним вредностима, постулатима среће да би могао да опстане.

О тој малој људској срећи наш песник и говори, о тим свакодневним радостима, усхићењима тренутком, озарењима сунцем и добрим духом детињства и неумитне људске чистоте. Његов зденац је скривен у густој шуми, до њега води врлински пут, пут саосећања, емпатије, разумевања, праштања, људскости. За та открића потребна је и храброст и надасве човечност.

Вешто склада своје риме наш песник, хронотоп му је овдашњи, домаћи, српски. Лакорук је и лепорек, увек бодар и весео, крепак, пун оптимизма и дионизијске радости. Стих му је иманентан његовом духу ведром и озвезданом. Песник попут детета „облачи чаробну кошуљу и мудрост детета претпоставља мудрости човековој“. (Ј. Хојзинга) Теме и мотиве узима из свакодневног живота, породичног и ђачког. Пише о природи, плодовима, цвећу, о лову, риболову, здравој храни, важности читања и стицања знања. Али пише и о

љубави, оним првим симпатијама и допадањима другарским која улепшавају детињство. Говори о ривалству међу децом, о њиховом такмичарском духу и жељи да се допадне, да се истакну и буду похваљени. Помиње и животиње, верне деčје пратиоце, говори о музици, о првим проблемима, о будућности и светитељима. Читав живот деčји стао је у ову књигу, разноврсну као башта пуна цвећа и боја.

Сва лепа српска имена су ту, Биса, Цеца, Ива, Андреа, Елена, Јулија, Сара, Ксенија, Мара итд. Њима пева популистичке, милозвучне стихове, лахорасте, раздрагане. Наздравља животу, наздравља детињству и свим оним светлим назорима и путоказима којих се треба придржавати.

Наш песник у себи поседује моторну снагу, он нас покреће да деламо, да будемо корисни, да волимо, да праштамо, да целог живота учимо. Његове су песме као степенице којима треба да се успнемо на путу врлине. А треба бити подвижник, па достићи деčју благодат.

Свет нашег песника, наиван и леп, још увек постоји. Крије се у деčјем срцу. Само треба завирити у то малено средогруђе и изненадиће нас гејзир енергије, искрености и неискварености, неупрљане лепоте и доброте.

Желимо нашем песнику ведро небо, широке путеве, бескрајне видике, слободне птице, велике жеље. Јер без великих жеља ови мали људи неће порастати и неће ухватити дугу с почетка овог текста. Без лексичке и синтаксичке строгости, Драган Журжевић приближио се деци, изградио са њима својеврсну интиму, постао им друг.

Нема веће награде за човека и песника.

Славица Јовановић

ТВОЈИМ СЕ ИМЕНОМ МОЈЕ СРЦЕ ЗОВЕ

Драган Журжевић је на књижевну сцену ступио ненаметљиво и тихо, али није остао у сенци. Својим књижевним наступима, песмама за децу и одрасле, кратким причама, успео је да се одржи на таласима поетских вода. Увек је на површини и у првим редовима двоструко видљив, како у стиховима, тако и у окружењу, које није могло а да га не прихвати, тако доброћудног, отвореног срца и увек испружене руке да пружи и понуди помоћ. Његова осећања су у сталном превирању, а то се одражава и на његово уметничко стварање. Само онај ко добро познаје Драгана, види у њему безгласје али и захтевност, осмех и у сузи, нестрпљивост коју покрива стабилношћу и упорношћу, срећу али и ону другу страну, која се природно налази насупрот ње. За Драгана је срећа у малим нематеријалним стварима. Међутим, када о томе пише, остаје недоречен... На нама је да заронимо у његове стихове, једино тако ћемо успети да скинемо и вео тајне аутора, који он покушава да прикрије...

Драган Журжевић у својој новој збирци поезије за децу, свестан је чињенице да на малом простору, треба много да каже. Он то вешто чини, јасном идејом и поруком, коју његове песме носе. Док пише, не размишља о себи као о песнику, него као о читаоцу. Управо због тога не дозвољава да га речи преваре, него он вара њих. То је за њега начин, да стане иза оног, што је изрекао и написао. Не враћа се на почетак, и не лута. Стиховима хода у једном правцу, пратећи ритам свог срца. У сваком откуцају записано је драго име. Ту

су имена пријатеља, рођака, писаца, драгих људи, и налазе се у самим називима песама које се налазе у овој збирци.

Поиграо се Драган Журжевић именима у својим стиховима, не слутећи колико је дубоко и суштински, закорачио у један други свет. Свет личних имена. Истовремено је свима нама отворио своје срце и показао ко се налази у њему. Ту смо сви ми, који му шетамо по мислима, и у чијим је срцима и он сам нашао уточиште: Мара, Сара, Исидора, Јулија, Таша, Ивана, Вишња... Своје место у стиховима Драгана Журжевића, пронашле су и песникиње Биљана, Антилета, Сребранка, Данијела...Рада, сликарка итд.

Постоји веровање да је име особе дубоко укорењено у њеној души, и да су особине бића одређена именом. Позната латинска изрека „*nomen est omen*“ у преводу значи „име је знак“, што поново говори да значење и симболика имена говоре нешто о особи која га носи. Тако за име Драган, наилазимо на тумачење да је Драган словенско име, настало од придева драг, у пренесеном значењу да буде срцу драг. Скривено значење имена Драган: диван, аутентичан, разговорљив, гласан. Ово тумачење се слаже са мојим мишљењем о песнику Драгану Журжевићу, који је гласан и неуморан када је слагање стихова у питању. Одабрао је онај тежи начин писања, где је рима у стиху, долази из срца, а опет у пуној својој величини и сјају.

У песми Име у срцу имамо леп пример: Посвећујем само теби /ове моје скромне риме. / Жеља ми је да прославим / твоје драго лепо име...“. У овим стиховима аутор наговештава идеју и мотиве, који ће бити разрађени у песмама, али и стил писања.

На јединствен и оригиналан начин у свим песмама, Драган Журжевић, шаље јаку поруку и деци и одраслима. У којој се прожима рад, труд, доброта, поштовање, радост, срећа љубав. У неким песмама назире се сенка туге, али она попут дуге, брзо нестане у стиховима, али остане закопана дубоко у срцу (песма: Дете без среће).

Поезија Драгана Журжевића дише топлином, љубављу са којом је стварана, несташлуцима својствени свима нама, али и жељом да се увек научи нешто ново и вредно, што ће оставити неизбрисиве трагове у животу овоземаљском. Своје јунаке, аутор вртоглавом брзином баца у висине, али уме и да их врати на почетак, како би сами увидели своје грешке. Ту је величина његовог стваралаштва, ту је понирање у душу детета али и одраслих. Уочљив је лаган и једноставан, али упечатљив приступ деци. Његова поезија је лако читљива, што је потребно деци, али са снажном креативном звездом водиљом да зло никада не надвлада добро у људском бићу. Савршен склад искрености у казивању доживљеног, и оне скривене слутње шта ће се догодити, само је још један елемент, који извире из срца и пера Драгана Журжевића.

Убеђена сам да нико од читалаца неће остати равнодушан према овој књизи. Ни ја то нисам остала, читајући рукопис. Пробудило се дете у мени, да вага оно што памтитм из детињства, тренутна догађања и уверење да ће се сваког новог јутра родити нове име, нова радост, срећа, нада...

У име неугасле наде да је живот (посматран из више угла), ипак леп, и потребе да сами тражимо начин како би га оплеменили, честитам Драгану, на новој књизи, а читаоцима је свакако од срца топло, препоручујем.

Зорка Стојановић

ДЕЦИ НА ДАР

Поезија је слика душе песника, његових мисли и осећања. Ни једна уметност не дира човека у душу као песма. Због тога се поезија радо ствара и радо чита. То можемо да кажемо и за нашег песника Драгана Журжевића. Он је заиста свестрана личност. Поред тога што ради веома занимљив посао (наиме, он је ватрогасац), Драган воли да пише песме. Он нема своју децу, али кроз ову збирку је много љубави дао деци.

Када почнете да читате ову збирку, видећете да пред собом имате необичну тему. Одатле и наслов збирке – „Име у срцу“. Мотив који се прожима је дете. Никако не бисмо могли да кажемо да је ова збирка искључиво за децу. Намењена је свима онима који дубоко разумеју дечија осећања, дечију срећу, радост, па и тугу. Колико су та осећања искрена и озбиљна, препознајемо у стиху:

„Чему ова потпитања?
Не претеруј, ја те молим.
Не волим те к’о одрасли.
Ја те ипак стварно волим.“

Исто тако у песми „Дете без среће“, песник износи осећања многе деце која су прошла кроз тежак период. Дакле, свака песма обилује емоцијама које дотичу како децу, тако и одрасле читаоце.

Од Саре и Неде, па до Андреја, песник плете догађаје и слаже овај колаж у целину, тако да можемо да створимо слику о ономе што читамо. Ту су баке и деке, путовања, животиње и разни дечији доживљаји.

Ипак, поезија се најснажније доживљава читањем. Ништа не може надокнадити лични доживљај. Зато вам, драги читаоци, препоручујем Драганову збирку песама „Име у срцу“ у коју је уткано много љубави према деци.

Невена Вуксановић

О АУТОРУ



Драган Журжевић рођен је у Пожаревцу 14. јула 1968. године. Завршио је Основну школу у Костолцу, а затим средњу економску школу у Пожаревцу. Од 1992. године запослен је као ватрогасац у Ватрогасној служби у Костолцу.

Штампао је две самосталне збирке: Велика наука малих ватрогасаца и Пуно буре бећараца. Добитник је бројних повеља и захвалница, као и признање за најосећајнију песму у Мркоњић граду.

Члан је више уметничких и књижевних удружења у Србији.

Активни је члан Удружења за промоцију културе, традиције и туризма „Од књиге до душе“.

Живи у селу Петка.

САДРЖАЈ:

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	3
ИМЕ У СРЦУ	5
МАРА ЧУДА СТВАРА	6
ЗОРКА НЕУМОРКА	7
САРИНА УСПАВАНКА	8
ИСИДОРА	9
ЉУБАВ ОДРАСЛИХ	10
ЧИСТ ОБРАЗ	11
НАША ЈУЛИЈА	12
САНДРА И АНЂЕЛИЈА	13
ПЕРИН БИЦИКЛИЗАМ	14
НАША ТАША	15
СРЕЋАН РОЂЕНДАН	16
СРЕБРАНКИН РЕЦИТАЛ	18
ДЕДИНИ КОЊИ	19
ЦЕЦИНА ГОШЋА	21
АЛЕКСАНДРА	23
АНА БАШТОВАНКА	24
БИСИНА ТИШИНА	25
СЛАТКО ДЕТИЊСТВО	26
НАСУШНА КАПА	27
БИСИНА ИСПОВЕСТ	28
БАКИН ВРТ	30
ЕЛЕНИНЕ ПРИЧЕ	31
ЦЕЦИНО МАГАРЕ	32
АНДРЕА	33
ДЕЧИЈА СЛАВА	34
ИВА	35
РЕНАТА	36
ВИОЛЕТА ПЕСНИКИЊА	37
БИЉИНО ОГЛЕДАЛО	38
БИЉА СКИТНИЦА	39
ЕДУКАЦИЈА	40
НЕДИНА ФРУЛА	41
ОЛИВЕРА	42
ДАНИЈЕЛА	43

ЧУВАР НАРОДНЕ БАШТИНЕ	45
ПУТ ЗА ИНДИЈУ	47
ОПЕРСКА ДИВА	50
БИСИНА СЛАВА	51
СТАНКА	53
ТЕОДОРА ГИТАРИСТА	54
ВИШАК ПАМЕТИ	56
КСЕНИЈА	57
НЕДИНА ВАТРА	58
СЕЋАЊЕ НА ДЕТИЊСТВО	59
СЕЛЕ, АЊЕЛЕ	61
МЕЛАНИЈА	62
ДЕТЕ БЕЗ СРЕЋЕ	63
СРЕЂИВАЊЕ ЖАНИНОГ СТАНА	64
АНДРЕЈ ГОЛГЕТЕР	65
ИЗЛЕТ НА МЕСЕЦ	66
МИЛАНА	67
ЛОРА	68
ПЕСНИЧКО УПУТСТВО	69
КЊИЖЕВНИЦА ТАЊА	70
САРИНО ЖИТО	71
ВИКТОР И ДЕДА	72
КОСТОЛАЧКА СТАРА ПЕКАРА Мица Пекарица	73
ИВАНИН МЕЛЕМ	75
КЊИЖЕВНИЦА АНА	76
САЊИНЕ БАКЛАВЕ	77
МИРЈАНА	78
ПЕТЛИЋ ПЕРА	79
РАДА СЛИКАРКА	80
ЉУБИЦА ГОЛГЕТЕР	81
НЕВАЉАЛИ ЗУБИЋ	82
САРИН БАТА	83
ВИШЊА	84
НАУЧИЋУ МАТЕМАТИКУ	85
ЦЕЏИН ЛОВ	86
ВАСКРШЊЕ ЈАЈЕ	88
УВЕК ТРЕБА ДА СЕ РАСТЕ	89
НЕСТРПЉИВА САРА	91
АНТИЛЕТА	92
УНИКАТНА НАРА	93
ГАГИНИ СОКИЋИ	94

ТЕОДОРА	95
СНЕЖИНА ШАЛА	96
ЦЕЦИНА ДЕПРЕСИЈА	98
ВУК И ЛАЗАР	100
НОЈЕВА БАРКА	101
БИЉА ДИРЕКТОРИЦА	103
ГОЛУБ И СРНА	105
УЧИТЕЉИЦА	106
СУЗИНА ВОЖЊА	107
БИСИНО ПЛАНИНАРЕЊЕ	108
МИЛАНЧЕТОВИ ПРОБЛЕМИ	110
ДУЊА	112
НАША ЈОКА	113
ЦАРСКИ ДОРУЧАК	114
НИНА ФРАНЦУСКИЊА	115
САЊИНЕ ПАЛАЧИНКЕ	116
ВИОЛЕТА СЛИКАРКА	117
О НОВИМ ПЕСМАМА ЗА ДЕЦУ ДРАГАНА ЖУРЖЕВИЋА	118
ТВОЈИМ СЕ ИМЕНОМ МОЈЕ СРЦЕ ЗОВЕ	121
ДЕЦИ НА ДАР	124
О АУТОРУ	126

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-1

821.163.41.09-93-1 Журжевић Д.

ЖУРЖЕВИЋ, Драган, 1968-

Име у срцу / Драган Журжевић ; [илустрације Виолета Кевро, Николина Минић]. - Костолац : Удружење за промоцију културе, традиције и туризма “Од књиге до душе” : Центар за културу Костолац, 2020 (Петровац на Млави : Стојадиновић штампарија). - 129 стр. : илустр. ; 23 cm

Ауторова слика. - Тираж 200. - Стр. 3-4: Уместо предговора / Рената Минић. - Стр. 118-120: О новим песмама за децу Драгана Журжевића / Славица Јовановић. - Стр. 121-123: Твојим се именом моје срце зове / Зорка Стојановић. - Стр. 124-125: Деци на дар / Невена Вуксановић. - О аутору: стр. 126.

ISBN 978-86-81778-01-2 (ОКДД)

а) Журжевић, Драган (1968-) -- Поезија за децу

COBISS.SR-ID 14838281